

*

Číslo
55

*

*

srpen
2013

*

TULÁCKÝ SEMTAMNÍK

(pouštní)

Jdeme dobře, zde jsou hranice

Přehled akcí na časy budoucí

Termín akce	Název akce	Místo konání	Poznámka
4.9.2013	Schůzka	Praha	Začínáme další rok
20. - 22.9.2013	Sraz oddílů	Krhůtské teritorium	
29.9.2013	30 let oddílu	Praha	akce pro veřejnost
5. - 6.10.2013	Zelená stezka zlatý list	Praha	soutěž
11. - 13.10.2013	Výprava	Volduchy	
25. - 30.10.2013	Podzimky	Nové Hradky	
15. - 17.11.2013	Výprava	Štáb	
13. - 15.12.2013	Vánočka	ke stromečku	
26.12.2013	Putování za vánoční vločkou		
24. - 26.1.2014	Lyžařská	Nýčovy domky	
14. - 16.2.2014	Výprava	Mukařov	
14. - 16.3.2014	Výprava	Heřmanův Městec	
5.4.2014	Za pokladem lesa	Praha	akce pro veřejnost
11. - 13.4.2014	Výprava	Keblov	
9. - 11.5.2014	Výprava	Kokořínsko	
16. - 17.5.2014	24 hodin na koloběžkách	Praha	Pro všechny otrlé
13. - 15.6.2014	Výprava	do neznáma	
A výhled do budoucna			
16. - 30.8.2014	Letní tábor	Keblov	

Nezapomeňte, že každou středu ve školním roce je od 16 do 18 hodin oddílová schůzka. Sledujte oddílový web (<http://oddil.tulaci.eu>), kde jsou vždy zaručeně čerstvé a nezkažené informace.

Poušť je krásná právě tím, že někde skrývá studnu.

Antoine de Saint-Exupéry

Úvodník

Čěěěěěěrv, jede čěěěěěěrv, zní mohutně tábořem a za zvuku zvonů se všichni sbíhají do svých sídel, kde je jediné místo, které ochrání před pouštními červy. Jejich nájezdy jsou čím dál častější a pobyt na planetě Arrakis tak není žádný med. Ale my se nedáme a zajistíme vše zdárně přežijeme. Už jen kvůli vzácnému koření to stojí za to. Nyní, v době kdy máme k dispozici těžní věž a můžeme tak dobývat tuto vzácnost a od pochybných obchodníků si za koření kupovat různé věci. Např. kouzelnou stonožku či naprosto úžasný použitý štěteček, který je nám úplně k ničemu.

Pouštní červ

Ano, bystřejší z vás pochopili, že jsme na letním táboře, přesněji se nacházíme zrovna v jeho polovině. Zbývá tak poslední týden letních prázdnin a nezadržitelně se blíží další oddílové

události. Krom zahájení dalšího roku celoroční činnosti, nás čeká v neděli 29. září 2013, oslava třiceti let oddílu. Sám osobně nejsem příznivcem oslav a výročí, ale 30 let oddílu stojí za připomenutí a ohlédnutí. Oslovili jsme všechny členy, kteří kdy co měli s oddílem společného a našli jsme na ně nějaký kontakt. Odezva nebyla závratná, ale věříme, že se poslední zářijovou nedělí sejdeme v hojném počtu a proto si na tento den nic jiného neplánujte.

Vstávej máš hlídku

Jasně já už jsem nadšením z hlídky nemoh dopat a 3x jsem si přečetl Semtamník tam a zpět

Beruna

Oddílová poradna

Od vydání posledního Semtamníku uběhlo již bezmála 132 dní. Porad mohlo být kolem dvaceti. Neustále se scházíme každou středu po schůzce v klubovně. Většinou ale vyřešíme pouze pár drobností a většinu času prokecáme o všem možném. Nyní již tolik nevytěžujeme stánek s pizzou na Limuzské, ale radši si prodloužíme cestu přes Albert. Mají tam výborné muffiny a pečivo.

Na letním puťáku, v leže na zahradě v Nasavrkách, jsme dohodli místa, kam pojedeme v příštím školním roce na výpravy. Novinkou bude květnová výprava na Kokořínsko pod přewis Tisícák. Tradiční Keblov jsme posunuli na duben. Celkem nás čekají tři nová místa. Na dvě z nich zavítáme již v září a říjnu.

Velké porady proběhly toto čtvrtletí dvě. Obě byly zaměřené na letní tábor. První byla u Večernice doma v půli května. Chtěli jsme vyzkoušet velikost místní vany, ale nakonec na to nedošlo. Zato servis byl luxusní. Helča nám připravila oběd, několik svačinek a nakonec i zmrzlinu. Ráno kolem deváté jsme se sešli na Chodově a odcházeli až kolem šesté. Ve složení Radar, Hynek, Pišťalka, Večernice a Mates jsme vymysleli hlavní cíl tábora a nástřel každého dne. Nápady se valily jako kameny a my je ani nestíhali psát. Nakonec z toho byla asi nejpro-

spěšnější porada. Ke konci jsme si rozdělili dny a rozprchli se s tím, že rozepsané dny budou hotové do druhého víkendu v červnu.

Druhá velká porada měla proběhnout na montování nových stanů v Otradovicích. Nakonec se to zvrhlo ve vymýšlení jednoho dne. Ten jsme ale vymysleli dokonale. Pomáhala nám s tím Monty a David, kteří zde také byli. Druhý den, při natírání stanů, jsme vymysleli další vylepšení k některým táborovým dnům. Při celodenním čichání Düfy (barva na dřevo) přijdu i bláznivé nápady. No, máte se na co těšit!

Okénko do kroniky

Nasavrky Třemošnice, 1. – 6. 7. 2013

Pondělí 1.7.2013

Vyjeli jsme z Hlaváku Brněnským drakem. Radar si myslel, že jedeme první třídou. Ve vlaku jsme hráli kostky a prší. Potom jsme jeli autobusem do Nasavrky. Kluci vystoupili dřív a šli cca 8 km přes Peklo. Cestou našli studánku a keš. Poslední stoupaní hráli milionáře a večer došli do Nasavrky. Spali jsme u strejdy Ivana. Někteří spali venku a ostatní spali ve stanu.

Úterý 2.7.2013

Ráno jsme šli nakupovat do města, Zuzka, Ester, Lili spolu a Tom, Dominik a Ježovka spolu. Něja-

ký opilý děda s flaškou v ruce na nás pokřikoval a v potravinách. Vrátili jsme se ke strejdovi a pak jsme vyrazili do Pekel. Po cestě jsme četli všechny tabule. Šli jsme po naučné stezce a viděli jsme totemy. Viděli jsme čerta, žábu, ježka, výra a náčelníka Rudý oblak. Šli jsme dál a pak jsme odbočili doleva a šli jsme přes pole. Pak jsme narazili na kládu a museli ji přelézt. Poté jsme viděli auto, které kládu nepřejelo, a tak se vracelo. Pak jsme šli k vodopádům a Píšťalka nás vyfotila. Pak jsme šli Brodit Chrudimku. A pak jsme vylezli do velikého kopce. Zahlédli jsme muflony. A pokračovali jsme do hřibárny a dali jsme si tam oběd a viděli jsme koně. A vyrazili jsme přes hráz Křižanovické přehrady a šli jsme k hřbitovu, kde nám Píšťalka natočila vodu a my mezitím hráli milionáře. A šli jsme na místa, kde dříve stálo keltské oppidum. V muzeu byla expozice keltské kultury a řemesel. Zkoušeli jsme si mlýnek na obilí. Viděli jsme, jak se Keltové pohřbívali. Nakonec jsme viděli film, který daboval Radar a Mates. Večer jsme hráli poznávání písniček.

Středa 3.7.2013

Když slunko vzešlo, vyrazili jsme opět na nákup.

Ožrala ze včerejška nám vyčetl, že jsme ještě nevyrazili do kempu. My jsme mu však odpověděli, že se tam vypravíme až za chvíli, neboť si potřebujeme zabalit. Aniž by poslouchal odpověď, otevřel si další pivo. Po návratu jsme strhli stany. Podnikli jsme další výpravu, ale bez batohů, protože nám je strejda odvezl. Vyšplhali jsme na rozhlednu Boika, kde byl krásný výhled do kraje. Píšťalka nám ukazovala různá města. Kluci šli na kešku do vedlejšího lesíka. Museli pak dohonit holky. Sešli jsme ke Křižanovické přehradě a u ní našli studánku. Měla odklápací víko, které se strašně líbil Píšťalce, a kardinálního slimáka, který fascinoval Radara. Doplnili jsme zásoby vody. Za chvíli jsme našli další informační tabuli o Křižanovické přehradě –

hráz je v koruně 6,6 metruširoká a zadržuje dva miliony kubíků vody.

Zastavili jsme se na mostě v Mezisvěti a dali si oběd. Po chvíli jsme po sobě začali házet svízel. Pokračovali jsme po silnici do Bojanova a hráli Zlatou bránu. Obešli jsme famózní družstevní lihovar. V hospodě jsme si koupili zmrzlinu. Zjistili jsme, že za deset minut zavírá místní COOP, takže jsme běželi asi dvě stě metrů. Chvíli jsme šli kolem Chrudimky a Dominik vybral místo na koupání. Voda byla opravdu studená. Po chvíli jsme si zvykli a kluci šli proti proudu. Vylezli jsme z vody a našli na sobě klíš'ata. Všech pět bylo bez milosti spáleno.

Po svačině (lesní jahody s horalkou) jsme opět vyrazili. Kolem skal jsme dorazili ke Chrudimce. Brodění řekou se dětem zalíbilo, a proto následovalo další. Vyšplhali jsme poslední kopec. Lili se stala čtyřkilovou salátovou okurkou. Navečer jsme si udělali v kempu oheň. Holky se vysprchovali a kluci smrděli dál. Chlapci zůstali do půlnoci vzhůru a zahlédli nebojácnou lišku.

Čtvrtek 4.7.2013

Ráno jsme vyrazili do kempu. U trubek jsme našli kešku. Zůza si tam vyměnila karty za figurku kočky a Lili zelenou gumičku za žlutou. Na konci trubek jsme se trochu motali a potom museli vylézt po skále nahoru. Nahoře jsme měli přestávku. Tam se tom vsadil s Radarem, že se mu do batohu nevejde mikina o bunda, o půl suší. Napili jsme se a slezli na silnici. Pak jsme vyrazili dál. Procházeli jsme se po hrázi přehrady Seč. Prošli jsme tunelem a viděli zříceninu hradu Vildštejn. Tunelem jsme došli na druhou část hráze. Na konci hráze jsme zahlédli další kačery. (pozn. příznivce hrygeocaching) Dorazili jsme do lesa. Mates říkal, že ti kačeři jsou nenápadnost sama. Vyšli jsme nahoru po silnici. Za chvíli jsme dorazili na modrou turistickou značku, po které jsme měli jít na hrad Oheb. Radar dole hlídal batohy, a také se chtěl naučit pískat na prsty. Přečetli jsme si tabuli o plžích, kteří se zde vyskytují a šli jsme nahoru na hrad Oheb.

Nahoře jsme si přečetli další informační tabuli o hradu Oheb

Ve zbořené věži Tom našel keš. Poté jsme se vyfotili s nádherným výhledem na Seš. Čtyřkilová salátová okurka se urazila a šla dolů za Radarem. V druhé části hradu jsme našli bránu. O chvíli poté jsme našli sklepení. Prohlédli jsme si ho. U sklepení jsme viděli plže. Píšť'a si je vyfotila. Sešli jsme dolů a namazali jsme si štípance fenistilem. Zjistili jsme, že Radaraovi

někdo poradil, jak pískat. Pod kopcem jsme si dali sváču.

Tom našel další keš. Ke svačině jsme měli tyčku. Tom musel dát půlku tyčky Radarovi. Znovu jsme přešli hráz. Potom jsme odbočili na žlutou, kterou jsme měli obejít přehradu Seč. Za chvilinku jsme našli písčitou pláž. Píšť'a s Matesem šli do města nakoupit. My jsme hráli ve vodě hry. Za chvíli jsme vylezli z vody ven. Chtěli jsme si půjčit šlapadlo, ale nepůjčili nám ho, protože Radar je moc mladý. Tak jsme si začali stavět z písku. Za chvíli přišla Píšť'a s Matesem. Měli plné ruce tašek s nákupem. Došli jsme si pro oběd. K obědu jsme měli převážně langoše. Po obědě jsme si půjčili šlapadlo, se kterým jsme obepluli ostrov. Vystoupili jsme, převlékli se a vyrazili dál. Po půl kilometru si málem Zůza vyvrkla kotník. V kempu u Kraskova jsme postavili stany a vykopali ohniště. K večeri jsme měli buřty.

Pátek 5.7.2013

Když slunce vyšlo, hned jsme vstali. Psali jsme kroniku. Asi jednu hodinu. Měli jsme ukrutně velký hlad. Nevadilo nám, že jsme snědli chleby i s popelem. Hned po snídani jsme si zabalili a pomalu jsme vyrazili na hrad Lichnice po koňské turistické stezce. Přešli jsme hráz mezi horním a dolním rybníkem. Hned za ní jsme došli do Pekla u Kraskova. Poté jsme v lese našli informační tabuli a na ní bylo káně, sýkorka a brhlík. Potom jsme dorazili ke kapličce svatý Jan, kde byla další informační tabule. Pod kapličkou pramení potůček s čistou vodou. Asi za kilometr jsme došli do města Třemošnice. Tam jsme si koupili zmrzlinu ve večerce. Kousek vedle byla kašna, kde jsme si dali oběd. Někteří si smočili nohy ve vodě. Začalo strašně pršet. V dešti jsme vyšplhali do Podhradí. Z něj jsme vyšli na hrad Lichnice. Zaplatili jsme vstupné.

Divná paní průvodkyně nám řekla něco o hradě. Mluvila monotónně. Byl to ten typ průvodkyně, která uměla výklad nazpaměť. Poté, co paní dokončila výklad, jsme šli do sklepení. Začalo pršet. Mates, Dominik a Ester se šli podívat okolo hradu. Najednou Mates koukl na GPS a viděl kešku, tak jsme jí šli najít. Našel ji Dominik v pařezu. Při cestě zpátky do kempu jsme se postavili v místním bufetu na čaj. Také jsme skrz plot viděli sochy ze dřeva. Byly moc pěkné. Po silnici jsme došli přímo do kempu v Kraskově.

Po večerním rizotu si kluci rozdělali oheň. Pod vidinou sladkého překvapení začali děti psát kroniku. Nakonec se to stihlo a zítra bude snídaneň. Píšťka s Radarem si šli poslechnout DJ pražáka Čendu. Místňáci z toho byli strašně nadšení. Tomáš se snažil vyčistit ešus zapálením trávy.

Večer jsme sebrali z louky zbytky věci, abychom při balení neměli moc velkou práci. Při té příležitosti jsme už asi posté konstatovali, že Tom, Ježovka a Lili mají místo lžice připitomělý udělátko, které je tak nekonečně připitomělé, že nikdo normální by si takovou připitomělou věcí radši nejedl.

Přitom jsme jim doporučili, aby si příště radši vzali normální lžici! Dost připitomělým nožolžicovidličkám!

Sobota 6.7.2013

Sobotní ráno orazítkovala nepříjemná událost. Asi dvouletá holčička spadla do uhlíků a popálila se. Asi po deseti minutách přijela policie a začala vyklízet prostor pro přistání vrtulníku. Ten přiletěl, ale radši přistál na vedlejším poli. Záchránáři se seběhli k dívce, ošetřili ji a odletěli s ní do Prahy na Vinohrady. My se mezitím sbalili a nasnídali. S již nandanými batohy nás stihla nafilmovat televize Prima a večer jsme byli ve zprávách. Poté jsme se rozloučili se stanovými sousedy a vydali se na cestu do Třemošnice. Chůze kolem vodopádů nám zabrala asi jen hodinu, takže jsme měli na náměstí jednu osminu dne čas. Koupili jsme si zmrzlinu a nějaké dobrůtky, ráchali si nohy v kašně a hráli šlapanou. Na nádraží si Radar s kluky vyzkoušel akrobatické kousky a už jsme mohli jet přes Čáslav domů. Ve vlaku jsme vydrželi hodinu v uličce. Radar si nakonec ustlal na zemi.

Zapsali: Lili, Ester, Zůza, Tom, Dominik, Ježovka, Píšťalka, Mates

Putáček aneb cesta za snem velblouda Blouda

made by team no.1 – Áma, Maketa, Mates, Radar a Coco

Vše začalo už v Praze na jedné předtáborové poradě, kde jsme se Berky zeptali jestli by neudělal pro starší a některé velké puták – a docela jsme si zavařili.

První známky, že to nebude obyčejný puták se objevovali už během prvního týdne tábora. Přicházeli nám různé SMSky – co bude potřeba, složení putákových týmů. Jednou v noci – zrovna jsem si vzala hlídku – přišly jisté souřadnice. Tak jsme v jednu ráno vytáhli všechny starší ze spacáků a oznámili jsme jim, že letos jdou s námi na puták a my sami, že nevíme víc než oni. Sebrali jsme se a vyrazili jsme k PRSu, kam nás souřadnice posílaly. Zde jsme našli zprávu. Po vyluštění, které nám chvíli trvalo a chvíli dumání nad obsahem, jsme si ve tři šli lehnout.

Pár dní nato nám přišla zašifrovaná smska - dozvěděli jsme se, že v neděli v 16,55 máme být na jistých souřadnicích a kočár, že nečeká. Tak když se mladší šli v neděli o poledňáku koupat – starší si sbalili a vyrazili. U silnice po cestě na železničák nás Berka naložil do auta. Už v autě jsme se dostali do takové nálady, že zpívání českých i německých koled nám přišlo naprosto normální.

Náš tým vysadil Berka první. Dostali jsme obálku s celkem jednoduše zašifrovanou zprávou – teda náš tým si to myslel. Druhý tým v této šifře hledal zřejmě jisté záludnosti. Vyrazili jsme na první souřadnice. Při těchto prvních sedmi kilometrech bylo zajímavých jen pár věcí – když jsme po prvních 100 metrech zjistili, že už nemáme dech na zpěv a když jsme s batohama na zádech přecházeli po kluzkých kamenech potok.

Na bodě S1 – našem prvním cíli jsme měli hledat kód a ten odeslat. Kód měl být, jak jsme z první zprávy vyčetli, většinou tři písmena a tři čísla. Tady se objevila první velká slabina našeho dream týmu – moc jsme přemýšleli a hledali jsme příliš velké záludnosti. První čeho jsme si na místě všimli byl krásný žlutý nápis SPACÁK na turistické značce. Neodpovídalo to zadání a proto jsme začali hledat kód jinde – úplně všude. Po třičtvrtě hodině prohledávání lesa, každé skulinky a každého stromu, jsme začali přemýšlet nad tím, že SPACÁK tam není náhodou. Především proto, že žlutá fixa, kterou to pravděpodobně bylo psané ležela celou cestu v Berunově autě. Tak jsme začali zkoušet všechno. Zařvat do lesa třikrát nepomohlo, tak jsme ho pozdravili, ale sborové: „ Světlo tvým krokům, Spacáku. “ - převlečeného Berunu ve spacáku nevyvolalo. Další nápad – z dílny Radara – že by mohla být zpráva v nějakém spacáku, měla za následek hromadné rozbalování spacáků a protřepávání každého jeho kousku. Nic nepomáhalo, hryzali komáři a dostávali jsme se do první velké krize. A v ten moment přišel nejgeniálnější nápad - od nikoho jiného než od Coco – že bychom SPACÁK mohli zkusit odeslat. Byla to přece blbost, ale nápady už docházely a tak jsme to zkusili. V odpovědi stálo: „S1 – souřadnice dalšího místa jsou...“

Snad si dokážete představit naše pocity. Naštvaní a pohryzaní jsme (už za tmy) vyrazili na cestu. Měli jsme před sebou podle našich výpočtů přibližně 7 km. V jedné vesnici jsme si nechali uvařit 1,5 litru vody

na kuskus. Zjistili jsme, že i takhle jednoduché jídlo se dá zkazit – voda nebyla horká a bylo jí opravdu hodně, kari jsme tam dali trošku moc a chrupavoučký a pálivý kuskus byl na světě. Šli jsme dál a abychom se nezdržovali jedli jsme ho za chůze. Tedy my jsme vyjedli kukuřici a Matěj dojedl zbytek. :-)

Normální by bylo, že bychom v klidu šli sedm kilometrů, našli další místo a odeslali další kód, ale to nám souzeno nebylo...

Když jsme vyšli z vesnice dostali jsme se do takové lesní uličky, kam jsme se vešli maximálně ve dvou vedle sebe. Jak jsme tak šli, začali jsme pro překonání strachu s písničkami, ale brzy nás to v tomto případě přešlo. Trochu jsme se hádali o to, kdo půjde poslední – nějak se nikomu nechtělo, protože ve filmech vždycky mizí ten poslední a nikdo si toho ani nevšimne. Po chvíli jsme došli k rohu stavení, na kterém bylo napsáno: POZOR ZLÝ PES. A aby toho nebylo málo, za roh nebylo vůbec vidět a zídka končila. Prostě uměli jsme si vybrat pěknou trasu :-)

Když jsme se konečně rozhodli tam vejít, nic se nám nestalo a pokračovali jsme dál.

Největší šok byl, když se před námi zničehonic objevily nohy. Lekli jsme se všichni. Pak jsme si uvědomili, že je to Ježíš v životní velikosti a že jsme asi narazili na křížovou cestu. Není nic moc jít v noci křížovou cestu - sochy nevypadaly moc přívětivě a měly jednu špatnou vlastnost - že se vždycky objevily dost nečekaně tak, aby se jich člověk pořádně lekl, když jde kolem.

Jak jsme šli, najedou jsme stáli na okraji silnice a jak jsme pomocí GPSky zjistili, byla to silnice první třídy. Zkoušeli jste někdy přebíhat v noci a s baťohem silnici? Tak to jsme po dlouhých úvahách museli udělat. Počkali jsme si až nic nepojede ani v dálce, světla jsou naštěstí dobře vidět a přeběhli jsme, vyšplhali jsme protější krpálek skoro po čtyrech a dostali se na cestu. Zde jsme nemohli najít značku, a tak vzal Mates GPS a šli jsme rovnou za ním. To trvalo nějakou dobu, kdy jsme prolezali různými kopřivami, keři, křovinami atd. Bylo už pozdě a šli jsme prostě tam, kam nás vedla GPSka. Po chvíli

j jsme se dostali k nějakému rybníku, šli jsme po kraji a poslouchali jsme šplouchání vody a přemýšleli, kdy tam kdo z nás spadne. Tady jsme už chytli červenou značku a dorazili po ní až na poslané souřadnice.

Na místě stály tři popelnice. Na chvíli jsme si totálně odrovnání sedli, kolem nás smrděly popelnice a nabírali jsme síly, když se v lese objevilo světýlko. To by ještě nebylo tak děsivé, kdyby se k nám stále nepřibližovalo blíž a blíž. Stoupli jsme si a čekali jsme co teď přijde, a byl to Berka. To setkání nám dodalo energii (možná spíš ten strach předtím) a tak jsme začali hledat kód – odeslali jsme, pro pokus už poučení od minulá, nápis z jedné popelnice. Přišla SMS s instrukcemi - hledejte krmelec. V naprosté tmě a už po půlnoci to šlo opravdu ztuha, ale našli jsme ho. Bylo zde jídlo a nějaké mapy, které nás nezajímaly až do rána. Šli jsme spát. Bylo krásně a byli jsme unavení, takže karimatky pod širákem byly úplně ideální. :-)

Už ani nevím v kolik jsme vstávali, ale bylo to dost brzo. Posnídali jsme a potom jsme se připojili k druhé skupině, která přespávala nedaleko – večer se nějak zdrželi či co:) Společně jsme dostali instrukce. Na papíru jsme měli určitý počet bodů, v nějakém zvláštním druhu souřadnic – to je ale na složité vysvětlování. Šlo o to si ty body najít na mapě a obejít je do večera, v pořadí jak uznáme za vhodné. Sbalili jsme se a Berka nám nečekaně nabídl vzít batohy, tak jsme šli s jedním společným. Až později jsme to dostatečně ocenili.

Dlouho jsme se nezdržovali a vyrazili k prvnímu místu – vesnický kostelíček. Nebyl žádný problém. Druhé místo bylo uprostřed kopce v pařezu. To byl trochu větší problém, protože pařezů tam bylo opravdu dost, ale i ten jsme časem našli. Tam někde jsme se rozhodli poobědvat – měli jsme sebou to, co jsme si nabrali v kuchyni den předtím dle našeho úsudku. Bylo zde jen trochu moc mravenců, ale jinak moc pěkně.

Když jsme se přesouvali dál, přišla zatím největší krize. Bylo poledne a tak 40 stupňů na slu-

níčku. Sedli jsme si v jeden moment do stínu na zem. Nebylo by na tom nic divného, kdybychom si nesedli na zem přímo v zatáčce jedné křižovatky a nezačali tam pojídat jablka. Jak jsme tak seděli pozorovali jsme traktor, který nabíral seno a dělal z něj balíky. Byl to super traktor a vydrželi jsme ho pozorovat opravdu dlouho. :-)

Další z míst jsme prolezali půl hodiny, než jsme to vzdali a poslali SMS s žádostí o pomoc. Zase zbytečně, protože to místo jsme už dvakrát prohledávali, ale ne pořádně. Škoda, ale co se dalo dělat. Šli jsme dál.

Luštění závěrečné zprávy

Mezicesty nám vyplňovalo vyprávění o Plumlově, ve kterém je úplně všechno a je úplně nejlepší, teda dle Coco. Věřte mi, o Plumlově jsem už nechtěla slyšet ani slovo a myslím, že nikdo z nás ještě dlouho nechtěl :-). Jindy jsme se bavili vtipy na účet mnoha lidí, hráli KONTAKT (z dílny Makety), snažili se složit novou tuláckou abecedu (pod P se samozřejmě objevil Plumlov), nebo jsme jen obyčejně krafali.

Po cestě jsme navštívili nějaké městečko, ve kterém byl dokonce obchod! Koupili jsme si meloun a zmrzliny, chvílku odpočívali a vyrazili dál.

Další z míst bylo v lese vysoko u vysílače, ten šel našťastí najít snadno. K dalšímu místu to nevypadalo daleko a vedla tam jedna přímá cesta. Teda. Nebyla to cesta – byl to průsek pod vedením elektrického napětí, byl to úžasný kopec, takže jsme se rozhodli, že máme ještě dost ener-

gie a s chutí jsme ho seběhli. Už se ale pomalu smrákalo.

Už podruhé jsme měli ten den pocit, že jsme zahlédli tajemné modré auto, vždycky projelo v dálce před námi a zmizelo. Ale to nás moc nestresovalo. Modrých aut je plno :-)

Pak přišlo asi nejhorší místo. Už byla tma a dorazili jsme do lesíka nad rybníkem, kde byli všude komáři a bahno a my ten bod né a né najít. Byli jsme tam snad hodinu, chodili jsme od stromu ke stromu. Až konečně v mometě, kdy jsme

už ani nedoufali, se nám ho podařilo najít. Byl to náš poslední bod – v SMS ale přišlo, že máme dorazit na další souřadnice, doufejme poslední. Nevedla tam žádná cesta a tak nastoupil Matěj a jako vždy zvolil tu nejpřímější – po GPS. Šli jsme za ním strašným terénem než jsme se konečně vymotali z lesa. Moc jsme nemluvili. Byli jsme utahaní, začínala být zima, Coco už nemohla – není se co divit po 30 km...

Když jsme konečně vyšli na nějakou cestu, přiblížili jsme se, chvílku poseděli a bylo nám hned líp. Věděli jsme, že teď už půjdeme jen po cestách a už nám nezbyvá moc. Vyrazili jsme. Po

cestě jsme začali zpívat různé odrhovačky. Nejoblíbenější byl Vodník a nezapomněli jsme ani na táborovou hymnu, ale tak 2 km před cílem už jsme skončili na jediné: „A raz a dva a tři a čtyři..“ Však ji všichni znáte. A samozřejmě jsme ji hulákali dostatečně nahlas, aby o nás každý věděl :-). A najednou jsme byli u konce. Šli jsme a viděli jsme jak před námi stojí velké modré auto, nejspíš to stejné, co jsme celý den potkávali, a u něho se nám směje Beruna. A abych nezapomněla. Všichni jsme si z hecu ještě dali pořádných 10 dřepů :-)

Zbývalo doluštit osmisměrku, ke které jsme získávali názvy rostlin celý den v odpovědích na naše SMSky (ty nás natolik mátly, že jsme dokonce volali během dne do tábora, aby nám řekli, co některé věci jsou – a v táboře z nás měli dostatečnou srandu). A ten čas jsme využili na

uvaření těstovin k večeři – trochu pozdní. Když jsme luštili, dojel Berka pro druhý tým, který se někde po cestě zasekl – to přísluší sepsat jim, co se stalo. Pouze víme, že ušli tak polovinu a dál se nedostali... Po vyluštění jsme zjistili, kde máme hledat dál. Byla to zpráva psaná UV fixou, takže nebyla vidět. A pro odpověď jsme měli hledat u studánky. Nás nenapadlo nic jiného, než to namočit a objevili jsme nový styl luštění těchto zpráv, protože to fungovalo, i když nemělo. (Měli jsme najít UV baterku visící kousek od nás).

Už jsme skoro neměli sílu, ale rozhodli jsme se to dotáhnout do cíle a vydali jsme se na nové souřadnice, nebylo to naštěstí daleko. A tam jsme hledali a hledali až jsme našli místo, kde máme kopat a zde byl náš poklad:) Opičák mezi tím našel poklad pro tým, který dorazil druhý.

A to byl úplný závěr. Potom jsme se naložili k Berkovi a ten nás dovezl zpátky do tábora, kde jsme zalezli do stanů a spali tak dlouho, jak to šlo.

Byli jsme unavení, ale plni zážitků a pyšní na to, že jsme během jednoho dne ušli 40 km, a myslím, že mluvím za všechny, že to stálo za to.

Áma

Tento putáček proběhl v roce 2011 v rámci tábor Velbloud Bloud.

Trocha táborové poezie

V malinké láhvi rudého vína
přivážím vládci pouštního džina
tam kde se červi po dunách honí
tam kde poušť zrádná koření roní.
Odtamtud džina si v lahvince nesu
v láhvi od vína s příchutí bezu.
V poušti je město - jak ostrov v moři
v něm císař co touhnou po zlatu hoří.
Míří sem lidi všech světových stran
do toho města, co tisíc má bran,
Císař zde pořádá velikou slávu,

každý je oblečen v svátečním hávu
vládcovo srdce však objímá chlad
za branou města panuje hlad.

Procházím síní a strážé mne zdraví
poklekám k trůnu a k císaři pravím
Vládče můj přináším ti vzácné dary
věc, co zde o vodu ukončí sváry
přijmy můj dar a přijmi mé přání
dej duně vodu co žizni zabrání.
S chutí se daru mého vládce chopil
otevřel láhev a obsah vypil
opařen strnul jsem u trůnu prahu
moh jsi mít cokoli tvé je džin v tahu.
Odcházím znechucen zapínám sako
tenhleten císař je totální pako.

Chorý císař

A nyní básně skládané v rámci hry na kadibudkách.

Tahle naše kadibudka
není vůbec špatná budka
je dobře stavěná
protože je dřevěná.

Bouda budka kadibudka
sedává sem ráda Ludka
jak tam sedí píše ráda
o tom jak se Eda hádá.

Kadibudka plná lásky

až mám z toho všude vrásky.

Kadibudka rozmilá
co sem se tě nasnila
vzala jsem si Emila
hezky jsem se zašila.

Bodování

Celoroční bodování je odrazem aktivity oddílových členů. Jak často chodí na akce, jak se tam chovají, jak se snaží ve hrách a i jaké mají štěstí (někdy člověk nevyhraje, i když se snaží). Víme, že ne všechno záleží jenom na dětech – někdo má ve středu tento rok školu, někdo je víc nemocný - ale počítáme každému stejně.

Za účast na schůzce je 1 bod, na jednodence 2 body, na výpravě 3 body a podzimkách 5 bodů, k tomu na každé akci může člověk získat 0 až 3 body za hry a chování... Jak to letos dopadlo? Kdo chodí pravidelně mohl tušit - nakonec se přes stovku vyšplhala jen první trojka...

Stačí se snažit a příště to může být zase někdo jiný...

Pořadí	Kdo	Bodů
1	Tom	156
2	Ježovka	119
3	Terka	102
4	Dan	98
5	Marek	71
6	Lili	66
7	Profesor, Jindra	61
8	Vojta K., Stela	58
9	Ríša	45
10	Nela	43
11	Patrik	36
12	Fany	33

13	Vítek	32
14	Anička	29
15	Zuzanka	27
16	Luky	26
17	Leila	25
18	Lukáš	22
19	Vojta B.	18
20	Maty	17
21	Dominik	11
22	Ester	10

Letošní vítěz

Tulácká kuchařka

Toto číslo Semtamníku dostáváte spolu s prvním dnem na letním táboře. Určitě si za zbývajících čtrnáct dní vyzkoušíte několikrát vařit oběd nebo večeři. Nezapomeňte, že je vhodné pomáhat i doma rodičům při přípravě jídla. Určitě ocení vaši snahu. Není potřebné umět

všechny recepty nazpaměť, stačí pouze oškrábat brambory nebo nakrájet zeleninu. Mamince to pomůže a vy můžete říci, že jste se podíleli na přípravě.

Kuskus s kukuřicí

Kuskus jsme začali na výpravách vařit teprve nedávno a hned se zařadil mezi nejčastěji podávané pokrmy. Je totiž velice jednoduchý na přípravu, rychlý na vaření a velice výživný. Přestože jsme ho tento rok na výpravách dělali již několikrát, stále se nám nedaří odhadnout, kolik kuskusu máme uvařit. Nejednou se stalo, že nám po vydatném obědě zbylo půl hrnce jídla. Často se pak nějaký vedoucí obětuje a dojí ho k večeři, nebo v noci při poradě (tam chutná ostatně všechno – od sušenek po okoralý chléb od snídaně.) Mimo jiné se toto jídlo lehce vaří i v kotlíku na ohni. Nespornou výhodou je, že se zmaže pouze jeden hrnec.

Přísady (pro 4 osoby)

- ✓ kuskus – 250 g
- ✓ sterilizovaná kukuřice – 1 plechovka
- ✓ kari – podle chuti
- ✓ sůl - přiměřeně

Postup

Hrnec naplníme studenou vodou v poměru jeden díl kuskusu na dva díly vody. Přidáme přiměřeně soli. Pokud ale dáme vody méně, nic moc se nestane. Pořádně zatopíme v kamnech, ať se voda co nejdříve vaří. Do vroucí vody nasypeme kuskus. Vše promícháme vidličkou a necháme cca 10 minut odstát. Kuskus si vodu krásně vytáhne a žádná by nám neměla zbýt. V nejhorším případě zbytek vody přecedíme.

Do hotového teplého kuskusu vmícháme sterilizovanou kukuřici či jinou zeleninu podle chuti. Na výpravách ale postačí právě kukuřice. Jemně okořeníme kari. Opravdu ho přidávejte opatrně. Pokud ho dobře nepromícháme, některé části budou pálivé a jiné skoro bez chuti.

Tak a máme hotovo. Je opravdu těžké odhadnout kolik kuskusu sníme. Informace na obalech totiž dost často klamou. Platí to ale nejen u této potraviny. Na talíř podáváme jako rýži. Pokud nedokážeme udělat z kuskusu kopečky, nevádí. Stačí na talíři udělat jednu velkou hroudu stejně jako to děláme z rizota. Dobrou chuť!

Okénko do přírody

Poušť

Poušť je neúrodná oblast, která trpí nedostatkem vody (za horní hranici srážek se považuje 250 mm ročně). Jedním z charakteristických rysů je nedostatek vegetace. Pouště se vyskytují především v oblastech kolem obratníků. Klasickým příkladem pouště je Sahara či Arabská poušť a samozřejmě pouště na planetě Arrakis:)

Charakteristickým porostem jsou kaktusy a další sukulenty, výjimečně se mohou vyskytnout i rozsáhlejší porosty (např. „lesy kaktusů“). Klasičtější vegetace se vyskytuje pouze u zdrojů povrchové nebo podpovrchové vody (oázy a okolí řek).

Tuláci v bazénu

Pokud jde o počasí, charakteristické je prudké střídání teplot: ve dne vedra až 40 °C, v noci prudké ochlazení (někdy až k bodu mrazu nebo i pod nulu). Obrovská denní vedra, která nejsou snesitelné pro většinu živočichů vedou k omezení denní aktivity obyvatel pouště. Pouštní zvířata jsou sice na vysoké teploty zvyklá a uzpůsobena, ale většina z nich si nemůže dovolit přehřívat svůj organismus tím, že by při nich vyvíjela nějakou aktivitu a plýtvala tělesnými tekutinami. Pouštní život je tedy zpravidla život noční, který začíná s večerním šerem a končí nejpozději dopoledne. Podobně jsou na tom rostliny – klasické pouštní rostliny zpravidla přes den (nebo alespoň na největší vedro) uzavírají průduchy, aby omezily výpar vody.

Duna

Duna je písečný přesyp, který vzniká převážně v pouštních oblastech anebo vlivem větrného odnosu částic v oblasti plážového pobřeží. Písečná duna je tvořena z drobných písečných zrněk, které jsou větrnou silou neustále přenášeny z jednoho místa na jiné. Podle směru převažujícího větru se utváří určité druhy dun, které jsou typické pro určité oblasti a které nám napovídají o převládajícím větrném proudu v oblasti.

Podle směru převažujícího větru se utváří určité druhy dun, které jsou typické pro určité oblasti a které nám napovídají o převládajícím větrném proudu v oblasti. Prvním typem jsou parabolické - duny vznikají na území, kde jsou vegetací zpevněna ramena přesypu a tím vznikají ramena a vrcholy duny, dále srpkovité (barchany) – vznikají v oblastech s dostatkem písku, typická je pro ně šikmý tvar a pomalé přesouvání. Tyto jsou typické pro Saharu. Dalšími typy jsou příčné, které tvoří jeden směr větru, podélné, které jsou utvářeny dvojicí větrů z různých stran, takže se písek srovná do zdánlivě rovnoběžných pruhů a hvězdovitě složené duny, které jsou utvářeny větším množstvím větrných proudů působících z více stran. Tyto duny dosahují značných rozměrů a výšek. Posledním typem jsou šplhavé duny, které jsou silou větru

hnány do kopce a pohybují se tak zdánlivě proti gravitačnímu působení.

Pouštní zvířata

Živočichové, kteří zde žijí, jsou dobře přizpůsobeni extrémním podmínkám pouště. Nejznámějším je velbloud jednohrbý, který dokáže pouští jít i řadu dní bez vody, a proto jsou velbloudi využíváni v karavanách putujících pouští. Známí jsou také Adaxové, kteří jsou výborně přizpůsobeni životu v poušti, mají široké paznehty a silné paznehtky, takže se neboří do písku. Jsou to poměrně velké antilopy, které jsou aktivní v noci a ve dne odpočívají před další dlouhou cestou, kterou musí urazit za pastvou. Dalšími živočichy na poušti jsou pouštní liška, a fenek, což je nejmenší liška světa, která má ale největší uši ze všech psovitých šelem. Šakal a zmije útočná se živí pouštními hlodavci tarbíky a zajíci. Tato potrava je jim současně i zdrojem vody. V severoamerických pouštích můžete potkat korovce jedovatého. Tento ještěr má jedové žlázy, ale jeho jed není pro člověka smrtelný. Dale se zde vyskytují drobní noční tvorové, podobné myším rodu tarbíkomys. V jihoafrických pouštích zase můžete potkat roztomilé surikaty, šelmičky žijící ve větších smečkách.

Pouštní rostliny

Typickými pro poušť jsou sukulenty, což jsou rostliny, které umí shromažďovat ve svém těle (stonku) vodu, a tím dokáží přežít i velmi dlouhá sucha. Nejznámějšími sukulenty jsou kaktusy. Kaktusy jsou přizpůsobené pouštím především svojí silnou voskovitou pokožkou, hlubokými průduchy a stonkem, který dokáže zadržovat až 80% vlhkosti. Listy jsou velmi často přeměněny na trny, jako ochrana před predátory. Dále existují pouštím přizpůsobené druhy rodu bromélie, pryšce či tamaryšky. Významnou čeledí rostoucí v oázách jsou arekovité, častěji známé jako palmy. Jsou to rostliny, mezi které řadíme stromy i keře, plazivé rostliny či liány.

Vzhůru na východ

Vylijte všechnu vodu, je moc těžká

Ve čtyři hodiny odpoledne vyrážíme z nejvýchodnější slovenské vesnice Nová Sedlica na Kremenec. Již od začátku vzpomínám na jednotlivé úseky cesty, kterou jsem šel jako malý kluk – cedule upozorňující na medvědy, strmé cesty a odpočinkový plácek kousek za obcí.

Krátkou pauzu využíváme na doplnění tekutin, ale hned pokračujeme dále. Chceme totiž tisíce výškových metrů vystoupat ještě dnes. Za chvíli se ocitáme na místě kde červená turistická značka strašně klesá k potoku Stučic'ka. Naštěstí toto překvapení v půlce stoupání znám. Ostatní jsou ale naštvaní a radši by ho nějak obešli po hřebeni. „Na Kremenec se jinudy nedostaneme“, konstatuji a vyrazím dolů.

U potoka dáváme jedinou velkou přestávku. Džohny se neohroženě položí do studeného potoka, ostatní se polévají studenou vodou. Potkáváme turisty, kteří nám radí, že asi za hodinu potkáváme studánku. Džohny radí, ať vylijeme všechnu vodu. Budeme o míť přece lehčí. Asi tři z nás poslechnou a libují si, jak mají lehký batoh. Ani za dvě hodiny pitnou vodu nepotkáváme a potok jsme přešli bez povšimnutí.

Na vrchol jsme dorazili spolu se západem slunce. Přes vysoké stromy ale nebyl skoro vůbec vidět. S dvacetikilovými batohy jsme ho zvládli za čtyři hodiny. Studánka je vyschlá, takže přežíváme s posledními zbytky. Doufáme, že zítra na nějakou pitnou vodu narazíme. Spaní připravíme na uležené zemi u velkého ohniště asi 50 metrů od trojmezí. U hraničního kamene večeríme maliny, meloun a buchtu.

První poloniny a krásné výhledy

Budík jsme si ani nenastavili. Vzhledem k tomu, že jsme šli spát zhruba v deset, jsme předpokládali, že se vzbudíme v nějaký normální čas sami. V devět už jsme na cestě. Někdo začíná remcat, že tu vůbec nejsou žádné výhledy, a že jsme

radši měli jít z Kremence směrem do Polska. Asi za půl hodiny dorážíme na první poloninu. Polonina je označení pro louku na vrcholku hor nad úrovní lesa. Z kamenitého pahorku jsou krásné pohledy na Polskou část národního parku a do slovenských údolí.

Na vrch Čiert'az vede cesta poměrně po rovině. Za ním ale rázně klesá sto metrů do sedla. Šipka H2O nás dovede ke studánce. Vody už máme málo a po zkušenosti se včerejškem bereme každý minimálně tři litry. V sedle je možné přespát v malém přístřešku se stolem a lavicemi. Na polské straně je sice o dost větší, ale nesmí se v něm přespávat. Masivní stoly využíváme jako prkénka a obědváme.

S plnými žaludky stoupáme dvě stě výškových metrů na Riabu skalú. Některé úseky jsou dosti výživné a opírání se o kolena je nutností. Nahoře čekají další pěkné výhledy. Dokonce je zde vy-

Trojmezí Slovensko - Ukrajina - Polsko

hlídková plošina s popsanými okolními kopci. Moc se ale nezdržujeme, protože máme slíbený odpočinek na Ďurkovci. Na něm je další velká polonina a tím pádem i výhledy. V sedle nacházíme studánku, ale radši nejdřív hledáme místo na spaní. Jedno vyležené je hned u cesty, ale my se

radši schováme kousek do svahu. Přeci jen budeme dělat oheň. Na ohni uvaříme večeři, a poté se jdeme podívat na západ slunce za Plášou. Romanticky pofoukává vítr a slunce se mění v rudý kotouč. Jakmile zmizí za kopcem, nastane chladno. Proto jdeme zpět k ohni. Chvilí si povídáme, ale najednou vidíme na cestě baterky. Bojíme se, že by to mohli být pohraničníci. Radši oheň zhasínáme a jdeme spát. Ráno zjistíme, že to byli turisté a spali jen několik desítek metrů od nás.

Medvědi na každém kroku

Dnes máme odpočinkový den. Jdeme jen deset kilometrů. Až na Kruhliak pořád mírně stoupáme a klesáme. Po cestě potkáme dvě studánky. Jedna z toho je vyschlá. Na nějakou vodu se nás ptají dva obrovští Slováci. Poradíme jim jednu asi hodinu cesty. Oni nás na oplátku varují před medvědem, kterého viděli u přístřešku, kde chceme dnes spát. Docela nás vyděsili. Po cestě si ale z nich děláme srandu.

V poledne usedáme do stínu, abychom poobědvali. Kolem nás se za hodinu prožene asi 15 lidí. Dva borci na kolech, pár důchodců a několik rodinek. Všichni to jsou Poláci. Vede sem totiž turistický okruh z Cisny. Jana nás překvapí burákovým máslem. Co ona si na hory nevezme. Všichni si ale pochutnáváme. Poté už jdeme pouze dolů do Ruského sedla. Občas si i někdo sedle na zadek pod váhou svého batohu.

Na toto sedlo vede z Polska silnice. Někteří lidé si sem zajednou autem, vybalí piknik a po půl hodině jednou zpátky domů. Tomu se říká turistika. Pár minut odsud jsou dvě studánky a přístřešek. Voda teče jen z jedné. Nevadí, na doplnění vody máme celé odpoledne. Batohy necháváme v chatce a jen s doklady se jdeme vykoupat do polského potoka. Má docela málo vody, ale po postavění hrázky nám to stačí.

Po ulehnutí do spacáků začíná něco běhat okolo přístřešku a drápat na dřevo. Všichni si vzpomenu na povídání o medvědech. Za chvíli promluvíme ticho a asi půl hodiny si radši povídáme, než abychom slyšeli tyto divné zvuky. Nakonec

se ale ujistíme, že to určitě byla veverka a jdeme spát. Sice se zvuky ozývají stále, ale nám už to nevadí.

Pohraničníci na čtyřkolkách

Ráno se rozhodujeme, že pozměníme trasu. Kvůli bolavému kotníku Gabči se vydáváme na dopolední okruh bez batohů. Ty necháváme v boudičce. Po cestě se bavíme se sběrači borůvek, kteří viděli nějakou partu, která šla až na Duklu. To my neplánujeme. Při odchodu ještě slyšíme: „V Praze jsou lenoši a černoši. Pozdravujte maticku.“ Nakonec se ale okruh nevydaří, protože máme starou mapu. Značka vede ve skutečnosti jinudy. Dojdeme tedy skoro až na Černiny a vrátíme se stejnou cestou.

Odpoledne se pokocháme posledními výhledy a sestupujeme do zaniklé obce Ruské. Cestu lemuje staré železniční vagóny předělané na chaty. U jedné z nich nás předjíždějí policajti na čtyřkolkách. Ukážeme jim občanky, řekneme kam jdeme a oni se zas nechají vyfotit. Dokonce nám poradí přesnou cestu k louce na spaní. Při odjezdu si oba stoupnou na čtyřkolku a za sebou nechají prachový mrak.

Kousek od terénní stanice NP Poloniny se nachází louka, na které spíme. Vypadá to, jako by sem jezdil nějaký docela velký tábor. Volejbalové hřiště, dřevěné stoly, sestup k potoku. O kousek dál je ještě otevřená chatička vybavená postelemi, povlečením a nějakým jídlem. My ale radši spíme pod širákem u ohniště. V potoce je postavená hráz, takže je vody po pás. Zaplaveme si, omyjeme pot, ale i hrajeme volejbal s nafukovacím míčem.

Kolem přehrady Starina

Na rozcestníku svítí Stakčín dvacet kilometrů. Vyrážíme radši v osm ráno. Mají být totiž velká vedra a víme, že půjdeme neustále po silnici. Po půlhodině chůze prohodíme pár slov s cyklistou, který říká, že stín dnes nevidíme. Za další hodinu jsme v další zaniklé obci Velká Poľana. Je zde veřejná studna, ze které čerpáme vodu pomocí rumpálu. Polít se celý nebyl nejlepší nápad.

Kratásky strašně dřou stehna, a tak si je Zuzka radši převléká. Na sluníčku je kolem čtyřiceti stupňů, takže vlasy vyschnou okamžitě.

Řekli jsme si, že oběd dáme na začátku přehrady Starina. A tak to také děláme. Asi v poledne si sedáme do malého stínu na kraji silnice. Ani nám

tam na louce přespíme. Ráno vlaky jezdí každou hodinu. Takže si jeden vybereme a vyrážíme na dvanáctihodinovou cestu domů v neklimatizovaných vlcích se zákazem otvírání oken.

Mates

Ze schůzky

nevadí, že občas projede nějaké auto. Chleba se studenou vodou z batohu nám chutná.

Očekávané vyhlídky na přehradu nepřišly. Za celou cestu jí vidíme pouze jednu. Ale pohled to je krásný. Čistě modrá voda se táhne do dálky. Za hodinu a půl jsme u hráze. Zdraví nás místní vrátný. Vjezd k vrškům národního parku je totiž na povolení.

Vysněná koupel v řece, vytékající z přehrady, nás zklamala. Voda je ledová, takže pouze nejo-
tužilejší z nás se do ní položili celí. Všichni ale konstatují, že vůbec není osvěžující. Přehrada je na pitnou vodu, takže se nebojíme z řeky nabrat plné flašky. Voda na pití je to příjemná. Dojdeme k blízké autobusové zastávce a tam se uložíme do stínu. Přechkáme zde to největší vedro. Někteří usínají, někdo se jde projít, ostatní si čtou.

Kolem šesté večerní si uděláme na vařičích večeři, znovu si s námi pokecají pohraničníci a my vyrážíme do Stakčina. Už je příjemně, takže tam po silnici jsme za chvíli. Na nádraží zjistíme, že vlak jede až zítra. Místní na nás neustále něco pokřikují, a proto se klidíme kousek za obec a

Na schůzce jsme hráli hru, ve které se podle několika vybraných informací hádalo, kdo je pisatel.

Pokud jste na ní nebyli a nebo byste měli chuť si jí zopakovat, abyste poznali, kolik si toho o ostatních Tulácích pamatujete, máte tady možnost si to vyzkoušet a rovnou si i zkontrolovat správné odpovědi.

Máte přiřadit pokaždé jednu osobu, podle toho, jak si myslíte, že by odpovídala. Jsou to:

1. Marek

2. Vítek

3. Matěj

4. Stela

5. Píšťá

6. Tom

7. Radar

8. Lukáš

9. Vojta

Otázky byli:

a) Jaká je tvoje oblíbená barva?

b) Jaké zvíře se ti líbí, nebo kterému zvířeti se podle tebe nejvíc podobáš?

c) Tvoje oblíbené jídlo?

d) Kterou zemi máš rád a/nebo bys jí jednou chtěl navštívit?

e) Jaké jídlo fakt nesnášíš?

f) Zaměstnání, které se ti líbí a/nebo bys ho jednou rád dělal?

g) Napiš svoje oblíbené holčičí a klučičí jméno.

h) Kterou část oblečení máš nejradši a/nebo ho nejradši nosíš?

Odpovědi:

(A)

a) modrá, b) vydra, c) svíčková, d) Rusko, e) houbová polívka, f) kreslíř, g) Andrejka a Adam

h) kšiltovka

(B)

a) zelená, b) puma, c) ovocné knedlíky, d) Island, e) dušená mrkev, f) rentiér, g) Jan a Amálka,

h) šátek

(C)

a) modrá, b) levhart, c) knedlo-vepřo-zelo, d) Slovánie, e) „chybí“, f) truhlářina, g) Nela a Petr,

h) slipi

(D)

a) bílá, b) moloch ostnatý, c) pizza, d) Brazílie, e) tvaroh, f) masový vrah, g) Tereza a Filip,

h) trenky

(E)

a) červená, b) lev, c) pizza, d) Amerika, e) smaženice, f) výškové práce, g) Marie a Dan,

h) sandále

(F)

a) černá, b) kočka, c) palačinka, d) Itálie, e) hovězí polívka, f) vařit-pekař, g) Elena a Vašek,

h) náramek

(G)

a) bílá, b) medůza, c) tortila, d) Austrálie, e) růžičková kapusta, f) mažoretky, g) Zdeněk a Šárka, h) plavky

(H)

a) červená, b) strašilka, c) barevný knedlíky, d) Egypt, e) řapíkatý celer, f) zahradník,

g) Ježovka a Iveta, h) uzlovačka

(I)

a) zelená, b) pes, c) vdolky, d) Itálie, e) ryba, f) herec, g) Karolína a Vojta, h) kratásky

A tady je vyluštění:

(A) .../_/_/_/_/_/_/_/_

(B) _/_/_/_/_/_/_/_/_/_

(C) _/_/_/_/_/_/_/_/_/_

(D) .../_/_/_/_/_/_/_/_/_/_

(E) _/_/_/_/_/_/_/_/_/_

(F) .../_/_/_/_/_/_/_/_/_/_

(G) _/_/_/_/_/_/_/_/_/_/_

(H) _/_/_/_/_/_/_/_/_/_

(I) _/_/_/_/_/_/_/_/_/_/_/_

A protože to bylo zrovna na schůzce, na které jsme dobívali severní pól, máme z ní dokonce i jednu básničku, kterou napsal Vojta.

Kra je celá z ledu,
může svalit svedu.
Rampuchy tam všude jsou,
eskymáci sáňkují.

Hádanky, úkoly

Ze starého čísla

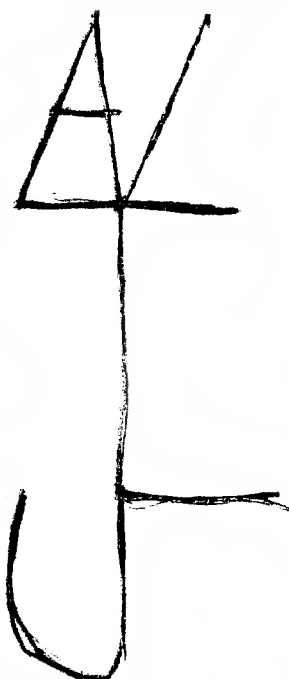
V minulém čísle byly 4 úkoly a jak už je zvykem prakticky nikdo nevyužil možnost získat body do celoročního bodování.

Odpovědi z minulého čísla

1. Jak se do lesa volá, tak se z lesa ozývá.
2. První rébus znamená voda a druhý vůz.
3. Fotografie je ze zářijové výpravy do hájovny na Dědku.
4. Křížovka má tajenku Tuláci Malešice.

Hádanky pro chvíle volna

1. Máme zde hádanku od Tomáše a úkol zní, kolik je v následujícím obrázku písmen a jaká to jsou?

2. Druhá hádanka je pár rébusů, které ukrývají česká města.

3. A jako speciální bonus v tomto čísle jedna tipovačka. Na následující stránce je vidět mapa, zobrazující trasu, kterou podnikl tým ve složení Píšťalka, Mates a Radar jako přípravu na letošní táborový puták.

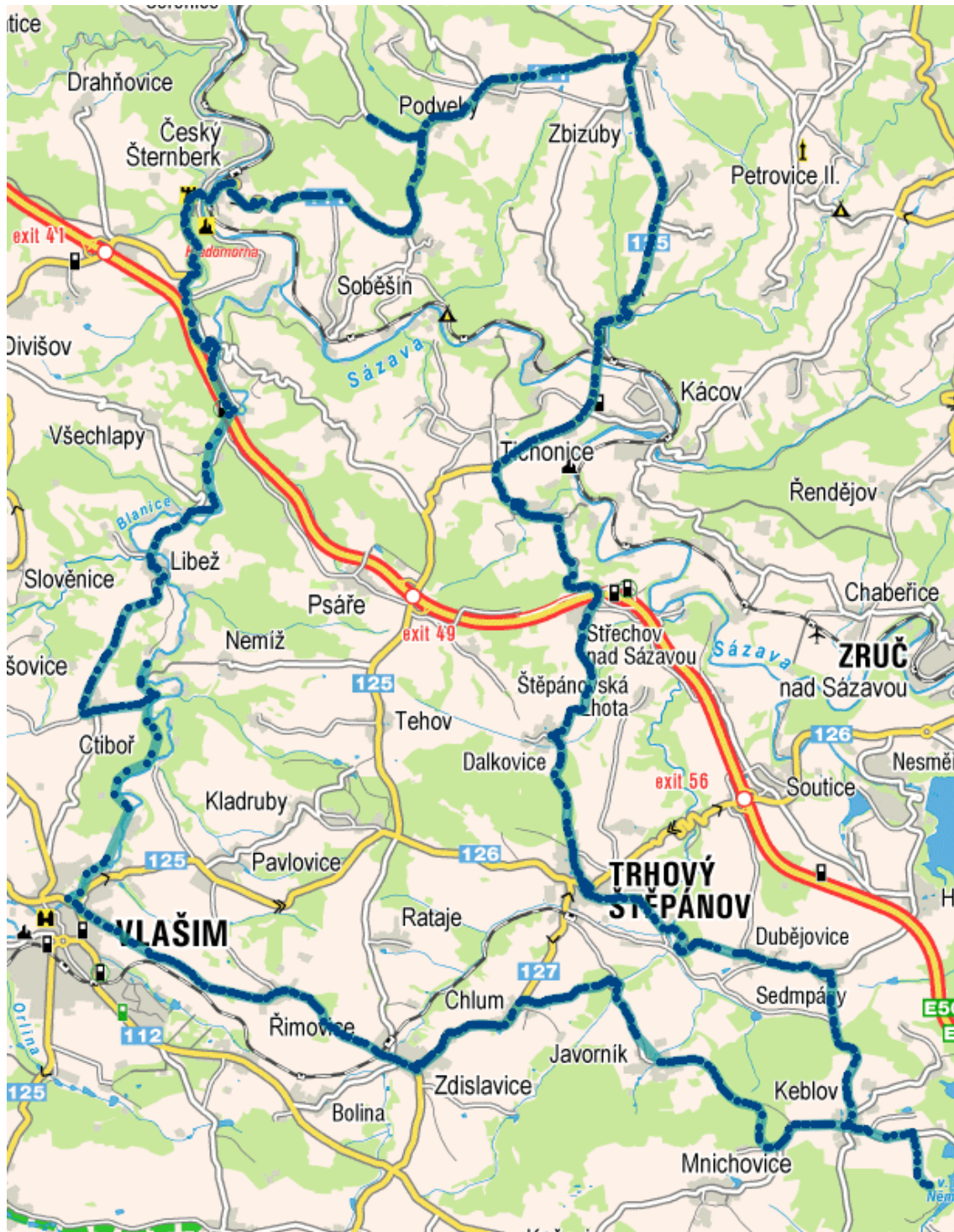
Vaším úkolem je tipnout délku a převýšení, které museli během cesty ujet a nastoupat.

Za první 2 hádanky lze získat jeden bod do celoročního bodování – již do toho nového od září. Za tipovačku bude zvláštní cena a budou oceněni ti, kteří se nejvíce přiblížili skutečným číslům. Tedy neváhejte a pište. Výsledky lze zasílat buď emailem na semtam@tulaci.eu nebo přinést na jakoukoliv akci oddílu.

Letem světem

- ✓ Vybrali jsme si vánoční dárek v zábavném parku Mirákulum. Obří houpačky, podzemí i rozlehlá trampolína.
- ✓ V dubnu jsme se koupali ve studené Jizeře. Náčelník Ugu nás nejdřív přivítal vřele, ale poté nás chtěl sníst.
- ✓ V Keblově jsme spálili čarodějnici, zasadili nový strom, nasadili na kadibudky dveře a vyrobili výdejní okénko.
- ✓ V klubovně jsme si zahráli kuličky. Jako důlek jsme využili díru v podlaze vysekanou pro čerpadlo.
- ✓ Na květnové schůzce jsme si zaplavali v bazénu na Třebešíně.
- ✓ Proběhly dvě jednodenky. Jedna do svíčkárny v Klánovicích a druhá do pražských Stínadel.
- ✓ Ani povodně nás nezastavily a my pokračovali ve středečních schůzkách.
- ✓ Na putovní výpravě jsme brzy ráno utekli před komáry. Po povodních jsou letos přemnožení,
- ✓ Mates snědl nejlevnější nutellu z Albertu, ze které každému stačila jedna lžička.
- ✓ Spojili jsme 800 předem připravených dílů pomocí téměř 3000 vrutů a vzniklo 15 nových stanů.

- ✓ Celodenní natírání stanů způsobilo u některých vedoucích degradaci mozku.
- ✓ Na konci června jsme vyhodnotili čtvrtletní, pololetní i celoroční bodování.
- ✓ Spolu s oddílem Poutníci a Tuláci Karlín jsme postavili tábor. Spodní stranu stanů jsme kvůli častému výskytu bahna posunuli o pár metrů do louky.
- ✓ Na letním putáku do Železných hor jsme ušli přes 50 km, navštívili tři zříceniny a několikrát brodili potok Chrudimka.

Semtamník je taky Tvůj !

Tak neváhej a piš, zkoušej to, troufej si, navrhuj, kresli, básni, vymýšlej hádanky, zkrátka tvoř a dej nám o tom vědět! Cokoliv, co neurazí, neublíží, potěší a pobaví, může se objevit na těchto stránkách.

Uzávěrka dalšího čísla je v **středu 27.11.2013**, do té doby můžete plnit schránku semtam@tulaci.eu, hromadou příběhů, článků a zajímavostí.

TULÁCKÝ SEMTAMNÍK č.55 **pouštní**

Vydán jako 83. publikace, oddílového nakladatelství **NA-KOLENĚ**. Neprodejný materiál pro potřebu členů a přátel oddílu TULÁCI, srpen 2013, vydání první

Na přípravě tohoto čísla se podíleli:

Tomáš, Pišťalka, Matěj, Radar, Beruna

Tisk v počtu 40 ks na recyklovaném papíře. Neprošlo jazykovou kontrolou, za případné chyby se omlouváme.

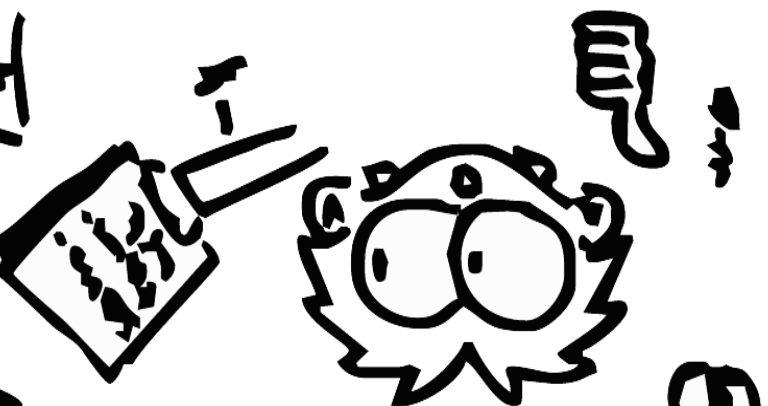
Kontakt na oddíl (působí v Praze 10):

Klára Adámková, 728 734 009, oddil@tulaci.eu

Vše je též na <http://oddil.tulaci.eu>

Podporují nás Mladí ochránci přírody
emop.cz + estudanky.eu + ekosouteze.cz

Nudis se? Poříd si

TV AČKY SEHTAHOŘK
(učivný i na kabele hmyzu)